U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. T.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o námitce podjatosti ve věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 A 31/2016,

takto:

Soudkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích JUDr. M. T. **je vyloučena** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 A 31/2016.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou žalobcem dne 18. 2. 2016 u Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č. j. KUJCK 92273/2015/ODSH, sp. zn. ODSH 91942/2015/PeTr SO4, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „magistrát“) ze dne 3. 11. 2015, č. j. Spr. př. 5383/15/Bo. Tímto rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu uvedeného v § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že porušil právní povinnost uvedenou v § 10 odst. 3 citovaného zákona, neboť nezajistil, aby při užití vozidla Citroën Jumper, reg. zn. X, v 15:30 hod. v ulici Nová před domem č. 2 v Českých Budějovicích byly dne 4. 5. 2015 dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovena citovaným zákonem.

[2] Nejvyšší správní soud obdržel dne 9. 3. 2016 námitku podjatosti vznesenou žalovaným dne 2. 3. 2016 proti soudkyni JUDr. M. T. V této námitce žalovaný uvedl, že soudkyně JUDr. T. je v úzkém příbuzenském vztahu k oprávněné úřední osobě Mgr. P. T., která rozhodovala v odvolacím řízení.

[3] Ke vznesené námitce podjatosti soudkyně JUDr. T. uvedla dne 3. 3. 2016, že je v příbuzenském vztahu k Mgr. P. T., která rozhodovala v žalobou napadeném

rozhodnutí. Konkrétně uvedla, že Mgr. T. je dcera jejího manžela JUDr. J. T. a že v dané věci bude soud rozhodovat dle rozvrhu práce v senátě bez její účasti.

[4] Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci *vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

[5] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem připomenout, že vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí věci lze jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16), nikdo totiž nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Přípustnou výjimkou z této zásady je pouze vyloučení soudce ze zákonem stanovených důvodů. Tyto výjimky nejsou s uvedenou zásadou v rozporu, naopak akcentují další klíčový ústavní princip, princip nestrannosti soudců.

[6] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě.

[7] Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Vyloučen by byl taktéž i soudce, jenž by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Soudcův poměr k účastníkům či k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, vztahem srdečně přátelským (či naopak vzájemně nepřátelským), může jít také o vztah ekonomické závislosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2015, č. j. Nao 90/2015 - 17).

[8] Nejvyšší správní soud vycházel především z vyjádření JUDr. T., která připustila příbuzenský vztah k osobě, jež byla oprávněnou úřední osobou rozhodující ve věci žalobce v řízení před žalovaným. Konkrétně uvedla, že Mgr. T. je dcera jejího manžela. Přesto, že JUDr. T. výslovně neuvedla, že se cítí být podjatá, vzhledem k jejímu poměru k účastníkovi řízení, tedy vzhledem k blízkému příbuzenskému vztahu k oprávněné úřední osobě, která věc žalobce v řízení před žalovaným vyřizovala, se objevily skutečnosti, které zavdávají důvod pochybovat o její nestrannosti.

[9] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na shora uvedené důvody vyloučil JUDr. T. z projednávání a rozhodnutí věci vedené Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 A 31/2016.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu